

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/147/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215604
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7712215604.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce, č.k. 16C/168/2012-34 z 18. novembra 2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa (ďalej len súd) konanie vo veci zastavil a druhým výrokom rozhodol, že po právoplatnosti tohto uznesenia postúpi vec na konanie Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky.

Vychádzal zo zistenia, že žalovaný oznamuje žalobcovi 10.5.2012 vo výzve č. 19267/2012-15: „Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky boli dňa 23. 4. 2012 doručené podania spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava zo dňa 20. 4. 2012 v celkovom počte 563. Z ich obsahu vyplýva, že si ním u Ministerstva spravodlivosti SR ako orgánu zastupujúceho Slovenskú republiku v konaniach o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., uplatňuje náhradu majetkovej škody v celkovej výške 70.375,- Eur a nemajetkovej ujmy v celkovej výške 278.900,- Eur, pričom za týmto účelom Vás splnomocnila na jej zastupovanie. V tejto súvislosti Vás žiadame, aby ste ako splnomocnený zástupca poškodenej doplnili podané žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to každú podanú žiadosť osobitne o nasledovné dokumenty resp. informácie:

1. príslušný exekučný titul,
2. príslušný návrh na vykonanie exekúcie s dátumom doručenia súdu,
3. príslušné poverenie na vykonanie exekúcie,
4. dátum, kedy sa poškodená dozvedela o škode,
5. doklady, preukazujúce Vami vyčíslenú majetkovú škodu, nakoľko jej výška nie je doposiaľ ničím preukázaná,
6. či boli podávané sťažnosti na prieťahy predsedovi súdu resp. na Ústavný súd SR, ak áno doložiť dokladmi preukazujúcimi tieto skutočnosti, ak nie, z akého dôvodu neboli tieto inštitúty využité,
7. doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného resp. jeho insolvenciou a odôvodnenie „straty legitímnych očakávaní a rizika ohrozujúceho vymoženie“, ktorým odôvodňujete vznik nemajetkovej ujmy.

K bodom 1. - 3. Pre doplnenie uvádzame, že samotné poukázanie na dôkaz - exekučný spis dokonca bez uvedenia jeho spisovej značky, pod ktorou je vedený príslušným okresným súdom nie je pre náležité posúdenie žiadosti postačujúce.

O. i. listom ministerstva zo dňa 10. 5. 2012 ste boli vyzvaní na doplnenie žiadostí, pričom tieto žiadosti boli špecifikované údajmi žiadateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., dátumom ich vyhotovenia (20. 4. 2012) a dátumom ich doručenia na ministerstvo (23. 4. 2012). Problém s ich identifikovaním preto považuje ministerstvo za vykonštruovaný, a to už s odkazom na Váš „sprievodný list k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“ zo dňa 23. 4. 2012 osobne doručený dňa 23. 4. 2012, obsahujúci

tabuľku práve s 563 žiadosťami datovanými na 20. 4. 2012. Preto pokiaľ by existoval údajný problém s určením žiadostí, ktorých sa výzva ministerstva zo dňa 10. 5. 2012 dotýkala, tento problém by existoval len na Vašej strane. Vzhľadom na podpísaný stav sa javí, že v tomto smere ide o obštrukciu na Vašej strane, prípadne o subjektívnu neschopnosť identifikovať žiadosti označené vo Vašom vlastnom sprievodnom liste.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Samotné uvedenie čísla exekučného konania u neoznačeného exekútora, osoby povinného a čísla poverenia vydaného pre neoznačeného súdneho exekútora v neoznačenom súdnom konaní nie je splnením podmienky súčinnosti a preskúmateľnosti ako podstatnej náležitosti žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Povinnosťou žalobcu bolo v žiadosti uviesť spisovú značku súdneho konania, v ktorom malo dôjsť k prieťahom pri vykonaní úkonov. V tejto súvislosti súd pripomína, že žalobcovi ako účastníkovi exekučných, t. j. aj súdnych konaní, nebránila žiadna prekážka, aby údaje ohľadne označenia vyššie uvedených skutočností zistil a v žiadosti ich uviedol. Ako podstatná náležitosť absentuje v žiadostiach žalobcu o predbežné prerokovanie návrhov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy určité a preskúmateľné odôvodnenie výšky uplatnených nárokov. Súd v tejto súvislosti poukazuje na výzvy Ministerstva spravodlivosti SR, ktorými žiadal žalobcu o odstránenie väd ohľadne určitosti a preskúmateľnosti uplatnenej výšky nárokov. Pred podaním žalôb na súd však ani tieto vady neodstránil.

Z podania žalovaného z 20. 10. 2014 a z príloh k tomuto síce vyplýva, že t.č. nemá možnosť doručiť súdu všetky žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nárokov, ktoré následne uplatnil na Okresnom súde Michalovce žalobami, ale obsahy žiadostí sú totožné s náhodne vybranou žiadosťou, ktorú súdu predložil a s ktorou sa súd oboznámil. O rovnakom obsahu všetkých žiadostí svedčí aj vyššie uvedená korešpondencia medzi účastníkmi pred podaním žalôb. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že sú dané zákonné podmienky na podanie návrhu na začatie súdneho konania vo vyššie uvedených veciach podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Zb. z. účinného do 31. 12. 2012. Ak ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Zb. z. účinného do 31. 12. 2012 spája vznik práva žiadať uspokojenie nároku na súde, tak musí byť splnená zákonná podmienka, že príslušný orgán neuspokojil taký nárok na náhradu škody, ktorý oprávnená osoba uplatnila kvalifikovanou žiadosťou. Skutočnosť, že príslušný orgán môže konať a rozhodovať iba o kvalifikovanej žiadosti o náhradu škody vyplýva z ustanovenia § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Zb. zákonov. Z tohto ustanovenia vyplýva povinnosť pre príslušný orgán, ktorý koná v mene štátu, zistiť všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku. Toto ustanovenie predpokladá, že tento príslušný orgán je povinný žiadať nielen od oprávnenej osoby, ale aj od iných osôb.

Podľa názoru súdu postup v zmysle § 43 O. s. p. nie je na mieste aj preto nakoľko v prípade nedoplnenia návrhu by musel súd podanie žalobcu odmietnuť, čím by došlo k porušeniu jeho práv. Rozhodnutie súdu tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti neznamena, že žalobca sa nebude môcť z dôvodu ním uplatneného nároku obrátiť na súd v dôsledku prekážky rei judicata, t. j. veci rozhodnutej, v prípade predbežného prerokovania jeho nároku vyplývajúceho z podanej žaloby na to oprávneným orgánom a v prípade nespokojnosti s výsledkom prerokovania tohto nároku môže opätovne podať žalobu na príslušný súd. Podľa ustanovenia § 5 OSP súd má síce povinnosť poskytnúť účastníkom v občianskom súdnom konaní poučenia o ich procesných právach a povinnostiach, teda aj poučenie, že v prípade nepredloženia dôkazov súd na ne nebude prihliadať, čo aj súd urobil a žalobcu ako aj žalovaného poučil v zmysle § 118 ods. 4 OSP a § 120 ods. 4 OSP aj keď v zmysle § 5 ods. 2 OSP takúto povinnosť voči žalobcovi nemal, nakoľko tento je zastúpený advokátom.

Vzhľadom k uvedeným zisteniam a citovaným právnym ustanoveniam súd podľa § 104 ods. 1 O. s. p. konanie zastavil a vec postúpil na konanie príslušnému orgánu Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (v súlade s právnym názorom vysloveným v uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co 393/2013 zo dňa 29. 11. 2013).

V podanom odvolaní žiadal žalobca, lebo a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. h) O. s. p.]; b) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.]; c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 205 ods.2 písm. b) O. s. p.] a d) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.]. K dôvodom odvolania bližšie uviedla:1) Súd

na základe vykonaného šetrenia (nie dokazovania!) dospel k záveru, že pred podaním žaloby nepodala na príslušnom orgáne žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú si uplatňuje v tomto konaní. Toto skutkové zistenie vyústilo v právny záver, že súd nemá právomoc v tejto veci konať, pretože konaniu pred súdom musí predchádzať konanie pred MS SR a preto rozhodol tak ako je obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí.2) Uvedené skutkové zistenie je však nesprávne. Podala na MS žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Uvedenú skutočnosť súdu preukázala tým, že predložila súdu zoznam jednotlivých žiadostí, ktoré MS SR potvrdilo. Navyše „žalobca“, za ktorého koná práve MS, skutočnosť, že by v tejto konkrétnej veci nepodala žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody práve v rovnakom rozsahu ako je obsahom žaloby, nikdy nenamietalo a táto otázka nie je v konaní spornou.3) Viackrát súdu označila dôkaz, ktorý žiada v tomto konaní vykonať, a to oboznámenie sa s príslušným spisom MS SR, k svojej podanej žiadosti o predbežné prerokovanie. Súd však tento dôkaz vôbec nevykonal a jej návrh celkom ignoroval. Zároveň súd na tomto základe dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.4) Súd v tejto veci nevykonal žiadne dokazovanie, resp. nevykonal dokazovanie zákonným spôsobom. Zároveň neumožnil účastníkom konania vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu, čím odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom.5) Súd tak bez skutočného zistenia dospel k záveru, že žiadosť o predbežné prerokovanie v konkrétnej veci nebola podaná, a to napriek tomu, že jednak predložila dôkaz preukazujúci danú skutočnosť a jednak označila ďalší dôkaz, ktorý danú skutočnosť potvrdzuje. K danému záveru súd nedospel s určitosťou, ale len na základe pochybnosti o tejto skutočnosti, ktorú si zároveň sám založil. Uvedenú skutočnosť tak nemal preukázanú, zistenú, ale len o nej pochyboval.6) Zároveň považovala za potrebné uviesť, že nárok na náhradu škody je potrebné považovať za predbežne prerokovaný, čo sa preukazuje podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Tvrdila, že k naplneniu pojmu predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dôjde už samotným podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. V danom prípade bola žiadosť jednoznačne podaná, čo potvrdzuje aj žalovaná v obsahu svojich vyjadrení.7) Zároveň zdôraznila, že v tejto veci rozhodoval vylúčený sudca a citovala znenie § 15 ods.1 O. s. p.8) Uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že KS nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jej očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie KS je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných KS v skutkovo a právne totožných veciach. Upozornila, že jej právny názor vyslovil KS v Trnave, napr. v rozhodnutí 11NcC/46/2012-24 zo 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov OS Dunajská Streda „s“ rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie OS Galanta. Nešlo o jedno rozhodnutie, ale obdobne rozhodol v ďalších 50 veciach a taktiež v mnohých ďalších veciach rovnako rozhodli o skutkovo a právne rovnakých veciach sťažovateľa KS v Nitre a KS v Prešove (citovala, čo k tomu v odôvodnení rozhodnutia uviedli). Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR (ďalej len ÚS SR) a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV.ÚS345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl.36 ods.1 Listiny (a čl.46 ods.1 Ústavy SR) je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávanía a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12-16 O. s. p). (I.ÚS27/98). Osobitne je nutné uviesť, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ podľa čl.48 ods.1 vety prvej Ústavy SR (III.ÚS16/201). Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsoby ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Konceptia nezávislosti a objektívnej nestrannosti úzko súvisia (napr. rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997,ods.73). Dôkaz: Náhodne vybrané rozhodnutia KS v skutkovo a právne zhodných veciach.9) Za takýchto okolností a s vedomím, že: názor KS vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných KS, ÚS SR a ESĽP v Štrasburgu, neobstojí; podala ústavnú sťažnosť pre porušovanie svojho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia KS; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.10) Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí

návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jej práva na súdnu ochranu, osobitne má jej možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné!

11) Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jej žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitých dôvodov. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval § 101 ods.2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jej neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti svojho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.¹²⁾ Nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala sa možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.¹³⁾ V konkrétnostiach, napr. uviedla, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie). Aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia).¹⁴⁾ Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33).¹⁵⁾ Súd rozhodol bez toho, aby jej umožnil s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci.¹⁶⁾ Ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sama nemala možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa konštantnej judikatúry ECtHR nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania.¹⁷⁾ Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v trestnom procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ústavným súdom (Krčmař a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97).¹⁸⁾ V neposlednom v súvislosti s rozhodnutím o trovách, poukázala na to, že žalovaná použila na dopravu neprimeraný cestovný prostriedok a tieto náklady nie sú nevyhnutné a účelné na bránenie práva. Použitie motorového vozidla s tak enormnou spotrebnou pohonných látok je neadekvátne a neúspešný účastník by za žiadnych okolností nemal znášať náklady, ktoré nemožno predpokladať. Predpokladať je možné cestovné náklady avšak len vo výške použitia verejnej cestnej dopravy. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadala zrušiť rozsudok 14C/181/2012 zo 17.6.2013 a vrátiť vec súdu na opätovné prejednanie.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s nim v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody sú správne, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, možno doplniť, že podľa ustálenej súdnej praxe, ak súd v priebehu konania nevykonal všetky dôkazy navrhované účastníkmi konania, resp. vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho

postupu súdu z nich vylúčení. Rovnako tak, čo sa týka tvrdenia, že v tejto veci rozhodoval vylúčený sudca možno doplniť, že ÚS SR doteraz odmietol všetky sťažnosti žalobkyne, založené na rovnakom skutkovom a právnom základe, ako v tejto prejednávanej veci (napr. uznesením I. ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I. ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností a preto niet žiadneho dôvodu predpokladať, že sa tak nestane aj v prípade sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu 4NcC/36/2012-16 z 22.10.2013 KS v Košiciach. Napokon pre úplnosť treba tiež dodať, že v odvolaní sa spomínajú aj skutočnosti, ktoré zo spisu vôbec nevyplývajú, lebo súd nerozhodol o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania podľa § 109 ods.1 písm. c) O. s. p. (taký návrh ani nebol podaný), nezamietol žalobu a nerozhodol o trovách konania, a nevznikla mu ujma postúpením veci.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.